ध्यात्वैवं परमात्मानं विंशत्यन्तं मनुं जपेत् ।
चतुर्लक्षं हुनेदाज्यैश्चत्वारिंशत्सहस्रकं ॥ १४ ॥
शक्तिःश्रीपूर्व्विकेत्यष्टादशार्णो विंशतर्णकः ।
मन्त्रोऽनेन सदृक्षोऽन्यो मनुर्नहि जगत्त्रये ॥ १५ ॥
ऋषिर्ब्रह्माऽस्य गायत्री च्छन्दः कृष्णस्तु देवता ।
पूर्व्वप्रोक्तवदेवास्य बीजशक्त्यादिकल्पना ॥ १६ ॥
कल्पः सनत्कुमारोक्तो मन्त्रस्यास्योच्यतेऽधुना ।
पीठन्यासान्तिकं कृत्वा पूर्व्वोक्तक्रमतः सुधीः ॥ १७ ॥
करद्वन्द्वाङ्गुलितलेष्वङ्गषट्कं प्रविन्यसेत् ।
मन्त्रेण व्यापकं कृत्वा मातृकां मनुसंपुटां ॥ १८ ॥
संहारसृष्टिमार्गेण दश तत्त्वानि विन्यसेत् ।
पुनश्च व्यापकं कृत्वा मन्त्रवर्णांस्तनौ न्यसेत् ॥ १९ ॥
मूर्द्ध्नि भाले भ्रुवोर्मध्ये नेत्रयोः कर्णयोर्नसोः ।
आनने चिवुके गण्डे दोर्मूले हृदि तुण्डके ॥ २० ॥
नाभौ लिङ्गे तथाधारकट्योर्जान्वोश्च जङ्घयोः ।
गुल्फयोः पादयोर्न्यस्येत् सृष्टिरेषा समीरिता ॥ २१ ॥
स्थितिर्हृदादिनासान्ता संहृतिश्चरणादिका ।
विधायैवं पञ्चकृत्वः स्थित्यन्तं मूर्त्तिपञ्जरं ॥ २२ ॥
सृष्टिस्थिती च विन्यस्य षडङ्गन्यासमाचरेत् ।
गुणाब्धिवेदकरणाक्षाक्षरैरतिशंमनोः ॥ २३ ॥
मुद्रां बद्ध्वा किरीटाख्यां दिग्बन्धं पूर्व्ववच्चरेत् ।
एवं ध्यात्वार्चयेद्देहं मूर्त्तिपञ्जरपूर्व्वकं ॥ २४ ॥